

– Kurva kínaiak.

Nem üvöltöttem, nem tomboltam, a helyzethez képest igazán nyugodtan vontam le a következtetést, enyhén görgetve az r-t, mint nagyanyám, amikor a piacon megátkozta a kofaasszonyt, mert emelte a leveszöldség árát, az a kurrva Zsóka megint drágábban adja, az isten verje meg, de nála legszebb az áru, dohogott ilyenkor, én meg cipeltem utána a kosarat és megadóan bólogattam. Hát ez itt nem leveszöldség, bár az elszakadt kábel olyan bágyadtan lóg a távolban, mint egy sápadtra fonnyadt póréhagyma.

– Kurrva kínaiak – ízlelgettem egyenként a hangokat, csak úgy magamban, mert több ezer kilométerre senki emberfia nem hallhatta, ahogy a kínaiakat szidom. Nem is tettem volna, ha bárki hallja, mert igazság szerint mélyen tiszteltem őket, és mindenki tudja: csak az nem hibázik, aki nem dolgozik. A kínaiak meg dolgoznak, mint a gűzű, ezt is tudja mindenki, és csak a személyes pechemnek köszönhetem, hogy ennek az egyébként igyekvő népnek a keze közül pont akkor kerül ki selejtes példány, amikor az nekem különösen kellemetlen. A kínai nép keze, mondjuk, ez így hülyeség, egyetlen emberről van itt szó, aki elbénázta a póréhagyma-szerű kábel forrasztását. Van ilyen.

Hallottam, hogy ezekben a kínai gyárakban úgy dolgoztatják a munkásokat, mint az állatokat, századmásodpercekre beosztják a termelendő mennyiséget, és ha valaki nem teljesít, hát mehet, fel is út, le is út, jön helyette ezer másik. Az én emberem is siethetett, várt rá a sok forrasztandó kábel, és hogy éppen ez az egy nem sikerült? Pech. Kurrva nagy pech. Persze, ha jobban belegondolok, ebből a fajta kábelből azért nem sok kellhet a világon. Nem az a tipikus tucattermék. Minél többet töprengek, annál valószínűtlenebbnek tartom, hogy egy ferde szemű muksó baltázta el az életemet. De akkor ki?

Ha egészen apró köröket írok le a bal lábfejemmel, talán sikerül enyhén jobb oldalra mozdulnom. A felkészüléskor számtalanszor elmagyarázták, hogy a túl gyors, túl széles mozdulatoktól kontrollálhatatlan lesz a test útja, lassan és óvatosan, mint a reumás öregemberek, ismételtette az oktató, de hát ebben a hacukában nincs is kedve az embernek bukfcencet hányni. Lábfejkörzésről például szó sem lehet, legfeljebb aprócska rúgásokra vagyok képes. Most nagyon-nagyon lassan felhúzom a bal térdem és még lassabban visszaengedem. Méregetem a távolságot: vajon közelebb kerültem? Vagy távolabb? Fogalmam sincs. Ezúttal kicsit gyorsabban húzom fel és ejtem vissza a bal térdem, és az eredményt azonnal érzékelem: mintha hatalmas kéz hajítana, 10–20 métert távolodom.

Próbálom felidézni az oktató hangját, mert talán mégis rosszul emlékszem, és ez az egész nem úgy működik, mint gyerekkoromban a szánkózásnál, hogy ha a bal oldali madzagot rántom meg, jobbra kanyarodom. Lehet, hogy éppen fordítva? Felrántom a jobb térdemet, nagyot rúgok. Az eredmény legalább 50 méter, persze megint rossz irányban. Kurrva fizika. Valahogy itt minden másként működik.

A karomon villogó műszerekre pillantok: még 186 percre elegendő oxigén sűrűsödik a palackomban, de a hűtővíz már 16 fokos, és percről percre melegszik. Úgy számolom, fél órára van még, aztán a kihermetizálódástól számított 10 másodpercen belül elvesztem az eszméletemet. Nem mondom, hogy szép halálom lesz, de fájni sem fog, ebben biztos vagyok.

A fekete háttérben ragyogó fehéren világít az úrhajóm, és úgy lengeti az elszakadt kábelvezetékét, amivel visszajutottam volna a légzsilib kapujához, mintha búcsút intene: isten hozzád! Felemelem a karom, kesztyűs kezem középső ujjával intek vissza. Remélem, veszi a fedélzeti kamera. Aztán hátat fordítok, és lassú, ráérős mozdulatokkal eltempózom a nagy bűdös semmibe.